

ה"ת 859/04/14 - חנין מסארוה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 859-04-14 מסארוה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת רקפת סגל מוהר
מבקשים	חנין מסארוה
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה להורות על החזרת תפוס.

ביום 31.3.13 נתפס רכב מסוג פורד מ.ר. 79-701-65 (**להלן: "הרכב"**) הרשום על שמה של המבקשת, בשעה שנהג בו בן זוגה מר מאהר טייארה (**להלן: "טייארה"**) כשהוא מסיע שוהה בלתי חוקי.

המבקשת טוענת כי הינה הבעלים הרשום של הרכב ומשכך עותרת היא להורות על השבתו לידיה. בתגובה לבקשה זו הודיעה המשיבה כי היא מתנגדת להשבת הרכב שכן מדובר ברכב ששימש את טייארה לביצוע עבירות של הסעת שב"ח ונהיגה ללא רשיון אשר בגינן הוגש נגדו כתב אישום שבו הוא הורשע על פי הודאתו, וכי בכוונתה לעתור בסיומם של ההליכים המשפטיים לחילוט הרכב.

המסגרת המשפטית הנוגעת לבקשה זו מצויה בסעיף 1א12 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (**להלן: "החוק"**), הקובע כי רכב שהסיע תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, לא יוחזר לפני תום ההליכים המשפטיים, אלא אם כן הורה בית-המשפט אחרת מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

מטרתו של סעיף זה היא לאזן בין הפגיעה הפוטנציאלית בקניינו של אדם בטרם הורשע בדין, לבין המטרות שביסוד חקיקתו של הסעיף האמור וביניהן ההגנה על ביטחון הציבור מפני ביצוע פיגועי טרור על-ידי שוהים בלתי חוקיים.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתיק החקירה נשוא הבקשה וכתב האישום שהוגש כנגד טייארה שוכנעתי כי במקרה זה לא מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות סטייה מן הכלל בדבר תפיסת הרכב עד לתום ההליכים. יתרה מכך, לטעמי מתקיימות במקרה זה נסיבות המצדיקות את המשך תפיסת הרכב על-מנת לאפשר לתביעה לעתור לחילוטו עם סיום ההליכים המשפטיים, כשהעיקרית בהן היא דווקא גרסת המבקשת בעת שנחקרה על ידי המשטרה- אז

אמרה היא דברים שונים בתכלית מאלה הנטענים על ידה בבקשה.

בעוד שבבסיס הבקשה המונחת בפני ניצבת טענת המבקשת לכך שהרכב נרכש על ידה באמצעות "מימון ישיר בע"מ" (ר' דף **חשבון בנק - ת/1**) והוא משמש אותה לנסיעות ללימודיה בתל אביב, סיפרה היא במשטרה כי הרכב משמש את בעלה ואחיו וכי הוא רשום על שמה משום שלבעלה "יש עיקולים והוא מוגבל". לשאלה נוספת בדבר המשתמש העיקרי ברכב, השיבה המבקשת: **"בעלי מאהר ואחים שלו" (ר' הודעתה מיום 31.3.13).**

במהלך הדיון שהתקיים בפני ביום 13.4.14 טען בא כוחה של המבקש כי הדברים שנאמרו על ידה במשטרה נאמרו "מתוך פחד שלה להסתבך בעבירה" ובקש להשיב לידיה את הרכב כנגד חתימה על התחייבות. עוד טען ב"כ המבקשת כי ממילא לא ניתן יהיה לעשות דיספוזיציה כשלהי ברכב זה משום שהוא משועבד לבנק.

דעתי היא כי את השימוש בסמכות לאסור על השימוש ברכב יש להפעיל לאור מטרת חוק הכניסה לישראל אשר חוקק על רקע הסכנה לביטחון הציבור הנובעת מהסעת שוהים בלתי חוקיים בתוך תחומי המדינה. הסעת שוהים בלתי חוקיים היא עבירה שהמחוקק ובתי המשפט מייחסים לה חומרה יתירה וכפועל יוצא מכך גם הענישה והסנקציה המינהלית הנלוות לה, חמורות הן.

בחינת הנסיבות בהן פעל טיפארה במקרה זה מחייבת לטעמי את נקיטת הסנקציה המלאה של תפיסת הרכב עד לתום ההליכים על מנת לאפשר חילוטו, שכן בהודעתו במשטרה הוא הודה הן בנהיגת הרכב ללא רשיון "בגלל קנסות" והן בכך שהעלה את השוהה הבלתי חוקי אל הרכב מבלי שבדק את מסמכיו (ר' הודעתו מיום 31.3.14).

גם אם המבקשת, כטענתה, לא היתה ערה לשימוש שנעשה ברכב, סבורני כי אין היא יכולה לפטור עצמה מן האחריות להיותה בעלת הרכב ומן התוצאות הנלוות לשימוש שנעשה בו לצרכי הסעת שוהה בלתי חוקי. בעלות המבקשת על הרכב, כאשר על פי גרסתה בחקירה במשטרה היא אינה נוהגת בו כלל, בעוד בן זוגה מבצע בו עבירות, איננה יכולה להקנות לה חסינות מפני התוצאות שיש לשימוש אסור בו.

סוף דבר, מכלול הנסיבות, לרבות גרסאותיה הסותרות של המבקשת ונסיבות נהיגתו של בן זוגה ברכב נשוא הבקשה, מחייב את השארת הרכב כתפוס, זאת הן בכדי למנוע המשך השימוש בו לביצוע עבירות דומות, והן על-מנת שיתאפשר לתביעה בסיום ההליכים המשפטיים לעתור לחילוטו. בנסיבות אלו, דעתי היא כי חלופה של חתימה על התחייבות לא תשיג את שתי המטרות הנ"ל.

מפני כל האמור לעיל - הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק מהחלטתי זו לב"כ הצדדים בפקס.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשע"ד, 16 אפריל 2014, בהעדר
הצדדים.